

[Arne Bjerregaard]

Jeg skal ikke forlænge debatten ret meget på dette sene tidspunkt. Jeg skal såmænd bare sige, at vi stadig væk fastholder forslagene og det, som vi i øvrigt er blevet enige om forligspartierne imellem.

Så kan jeg selvfølgelig have lyst til nok en gang at sige til venstre, at det er rent fantastisk, at venstre nu igen kommer og siger: ja vel, det var såmænd godt, det, I fik lavet med hensyn til formueskatten, men vi er ikke tilfredse, vi vil have endnu mere. Ja men det er jo sådan, hver eneste gang venstre er i opposition; så siger de altid: det er ikke godt nok, selv om de inderst inde synes, det er ganske godt. Men hver eneste gang de selv er i forlig, har de glemt alle disse områder. Se, hvor pænt de nu tager kapitalvindingskatten op! Så snart de har været i regering eller i forlig, har de ikke rørt en pind ved dette. Vi andre derimod sagde: vel, vi går ind i et forlig, vi har disse ting, som vi har stillet op, inden vi går ind i forliget, og så gør vi selvfølgelig noget ved det i forliget. Og det viser sig, at hver eneste gang får vi virkelig noget med hjem, mens venstre opgiver, hver eneste gang de går med ind. Derfor har de intet fået på disse områder siden 1970, så vidt mig bekendt.

Og så er der selvfølgelig fremskridtspartiet. Når hr. Glistrup nu siger, at lempelsen i formueskatten er det rødeste røde, er jeg altså bange for, at hr. Glistrup er ved at blive farveblind, og så må man jo sige, at med hensyn til farvesammensætningen i folketinget er det håbløst at prøve at oplyse hr. Glistrup om det modsatte, så det opgiver jeg på forhånd. Men jeg må dog over for både hr. Glistrup, hr. Ellemann-Jensen og andre, som er imod denne lempelse, oplyse, at forskellige fra erhvervsorganisationerne har været særdeles taknemmelige for de små forligspartiets indsats på dette område. Jeg tvivler i grunden stærkt på, om de andre kunne have gjort det bedre; i hvert fald viser historien, at de ikke har lyst til det, når de kommer med i forlig.

Flygaard (DR):

Jeg skal på dette fremrykkede tidspunkt kun gøre nogle ganske få bemærkninger. Jeg skal oplyse, at retsforbundet ikke kan stemme for de to ændringsforslag stillet af regeringen og forligspartierne; det er ændrings-

forslag nr. 1 og ændringsforslag nr. 4. Vi kan heller ikke stemme for ændringsforslag nr. 2 og ændringsforslag nr. 3, hvorimod vi kan stemme for ændringsforslag nr. 5, 6 og 7.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Flere ordførere har som ved første behandling været inde på lovforslagets virkninger, og disse virkninger er som bekendt belyst i de to tabeller, der er optaget i bemærkningerne til lovforslaget.

I tabel 2 er der mere realistisk regnet med en indkomststigning fra 1980 til 1981 på 8 pct. Under disse forudsætninger vil indkomstskatten til staten stige fra 1980 til 1981. Men tages der hensyn til, at indkomsten samtidig stiger, vil skatten dog udgøre næsten samme andel af indkomsten i de to år for personer med lavere indkomster, mens skattens andel af indkomsten er større i 1981 end i 1980 for personer med højere indkomster. Det er de faktiske kendsgerninger.

Samme tendens gør sig gældende, hvis man også tager hensyn til de sociale bidrag og til kommuneskatten. Det særlige knæk, som fremkommer ved skattepligtige indkomster omkring de 160.000 kr., som hr. Ellemann-Jensen har været inde på, skyldes jo forslaget om at forlænge første trin på skatteskalaen, samtidig med at andet trin forkortes tilsvarende.

Må jeg så sige til hr. Ellemann-Jensen og andre ordførere – jeg tror, det var hr. Hagen Hagensen, der var inde på det samme – at det ikke er særlig realistisk at sammenligne med det såkaldte sammenligningsgrundlag, som jo er et teoretisk sammenligningsgrundlag. Det rette må være at sammenligne med de faktiske forhold i 1980, og det var også det, der var baggrunden for min kritik af hr. Ellemann-Jensens argumentation under første behandling. Det, der interesserer den enkelte, er, hvor stor en del af indkomsten der betales i skat i 1980, og hvor stor andelen bliver i 1981. Her viser det sig, som jeg allerede har været inde på, at der sker en forholdsvis beskedne stigning i skattens andel af indkomsten. Lad mig illustrere det med nogle tal, som måske er mere oplysende end de tal, som hr. Ellemann-Jensen fremkommer med.

For personer med en skattepligtig indkomst på 100.000 kr. i 1980 og 108.000 kr. i